

Francesc Pérez i Moragon

¿Moriscos de nou?

Una més del Ministeri de l'Interior. I en van ja ni se sap quantes. La represió contra els participants en una manifestació de musulmans a Melilla, la setmana passada, va tenir un estil purament colonial. Al pas que anem, i ja que els conflictes en aquella ciutat i a Ceuta no sembla que hagen d'acabar de seguida, potser caldria que el govern González començàs a considerar la possibilitat d'imitar la jugada dels qui manen a Sud-àfrica: prohibir que els periodistes s'acosten a les manifestacions. Així, diríem, tot quedaria més discret.

Quan es pensa en la duresa de l'actuació policial, un no pot estar-se de sospitar si no hi deu haver, en el fons, un reflex típic de racisme, de menyspreu afegit contra els qui, al capdavall, només volen ser espanyols. Evidentment, si demà es manifestassen quatre mil nord-americans carregats de dòlars amb la mateixa pretensió, no serien tractats de la mateixa manera. Per molt que la seua manifestació tampoc no estigués autoritzada. I si fos un xeic àrab, d'aquells que alguns ministres socialistes tracten durant l'estiu a la costa del Sol, de segur que rebria un tracte principesc.

¿Racisme? Sí, i també distincions clastes.

No és un problema fàcil, el de Ceuta i Melilla, però sembla com si els socialistes n'haguessen encarregat la solució a algun enemic. Amb aquesta «política», la qüestió seguirà enverinant-se i, òbviament, perdrà qualsevol aparença de qüestió interior per a adquirir dimensions internacionals. Davant de coses com aquesta, és lògic que el Marroc intervinga de manera creixent. A l'hora de redactar aquestes notes, les conseqüències dels esdeveniments del dia 28 a Melilla només s'entreveuen. Ara, siga com siga, no fan bona cara, precisament.

Tal com estan les coses, aquelles poblacions són un autèntic polvorí, amb unes desenes de milers de musulmans que un dia, llançats a l'acció, poden crear maldecaps grossíssims al govern de Madrid. I la millor manera d'entrar en un polvorí no és, precisament, llançant bombes de fum ni apallissant la gent que hi ha dins.

El que es pretén quan es nega a musulmans d'aquelles terres la ciutadania es-

panyola és, simplement, restar partidaris (amb dret de vot) per a possibles fórmules d'annexió de Ceuta i Melilla al Marroc. En una societat dividida entre cristians i musulmans, es dóna així preferència als primers d'acord amb una tradició ben antiga, la d'expulsar les minories incòmodes (per bé que aquestes minories, en algunes ocasions, hagen tingut una importància numèrica i de tot tipus ben considerable). Ara, a Melilla i Ceuta, s'està preparant la cobertura, si no per a una expulsió, sí per a una forta diferenciació de drets entre els habitants. La marca d'estranger (que vol dir estrany) servirà una vegada més per a marcar distàncies entre els «uns» i els «altres», entre els «bons» i els qui «potser també són bons, però val més tenir-los controlats».

De moment, amb actuacions repressives com les de l'altre dia, la voluntat de ressaltar les diferències es materialitza de manera ostensible, s'il·lumina amb una llum molt crua, però també molt clara.

Si tot el que el govern socialista pensa oposar a la reivindicació marroquina sobre Ceuta i Melilla (i no sols marroquina: recordem les declaracions de Gaddafi a Mallorca, l'estiu passat) és la llei d'estrangeria i la llei de la porra, per aquest cantó se'ls presenta un futur ben poc amable.

I, parlant de colònies, per fi es va constituir el Consell de Cultura de la Generalitat valenciana, la presidència del qual ha recaigut en el poeta Juan Gil-Albert. Tinc a la vista una fotografia on hi ha tots els membres del Consell, que assistiren a l'acte. Divuit, en total. De tots ells, i fent un càlcul aproximatiu, jo diria que només tres utilitzen la llengua del país, el català del país, correntment. I n'hi ha alguns que no saben ni parlar-la.

Doncs bé, és a aquests senyors que el president Lerma va encomanar, en el seu parlament, vetlar «per la defensa i promoció de la nostra llengua i cultura», i, damunt, que siguen «un instrument de consulta i assessorament». Deixe les conseqüències de tot això, que és tan greu, al bon judici del lector. Hi ha incongruències que poden resultar divertides. Aquesta del Consell de Cultura, molt poc. O gens. □